

lev, în comunicarea sa, *Cine e Ana din inscripția bulgară găsită de curînd la Preslav* (nr. 6 din 1967 p. 82—85), probează cu argumente convingătoare că aceasta este cea de a doua fiică a cneazului Boris (852—859). Același cercetător face interesante constatări pe baza cunoscutei inscripții din 943 (jupan Dimitrie), descoperită în 1950 la Mircea-Vodă, în Dobrogea. Arătînd competența cu care a fost interpretată inscripția de către slaviștii români, autorul o pune în legătură și cu unele aprecieri ale izvoarelor din Rusia Kieveană, îndreptînd astfel teoria greșită a lui Zlatarski privitoare la rolul pasiv (diplomatic și militar) al statului bulgar în fața năvălirilor pecenegilor în anul 943. (*Inscripția dobrogeană și evenimentele din Bulgaria din anul 943*, în nr. 6/1967, p. 40—48).

Destul de rare dar deosebit de interesante și de importante sînt pentru perioada medievală, și nu numai pentru ea, studiile demografice. De aceea, subliniem articolul semnat de N. Kondov, *Despre numărul populației din Bulgaria spre finele secolului al XIV-lea* (nr. 5/1968, p. 65—69). Pe baza unor izvoare și calcule matematice destul de complexe, autorul ajunge la concluzia că în a doua jumătate a secolului al XIV-lea populația Bulgariei se ridica la circa 1.470.000—1.840.000 de locuitori, din care 1.350—1.700.000 locuiau în sate și 120.000 — 140.000 — la orașe. De aceeași valoare este studiul lui Z. Pliakov *Despre aspectul demografic al orașului bulgar din secolul al XV-lea și pînă la mijlocul secolului al XVIII-lea* (nr. 5/1968, p. 29—47), care, împreună cu studiile lui N. Todorov și Bistra Țvetkova ne pot da o imagine, fie și numai parțială, asupra orașelor din Balcani în perioada dominației otomane. După părerea autorului, nu trebuie acceptată teza că populația orașelor din sec. XV—XVIII ar fi fost predominant musulmană. Orașele aveau un caracter eterogen, iar turcizarea, benevolă sau silită, făcea progrese. Dacă în orașe, ca Sofia, Silistra etc. predomina populația musulmană, în altele, ca Vrața, Nevrokop ș.a. predominantă era cea bulgară.

Un excelent studiu despre *Haiducia în teritoriile bulgare în secolele XV—XVIII* (nr. 4 din 1968, p. 31—59) semnează cunoscuta cercetătoare Bistra Țvetkova. Bazată pe documente turcești descoperite personal în arhive franceze, engleze, bulgare etc. și pe o informație vastă, utilizînd o metodă de lucru ireproșabilă, autoarea reușește să completeze cu date noi nu numai acțiunile haiducilor din perioada amintită, ci să modifice și concepția foarte simplistă despre haiducie ce se mai întîlnește și astăzi la unii specialiști. Articolul aduce date noi despre haiducie în Balcani nu numai pentru secolul al XVIII-lea, cînd acestea sînt foarte numeroase, ci și pentru secolele anterioare (XVI—XVII). Studiul ne interesează și pe noi, românii, autoarea vorbind și despre haiducii valahi, de alții care se refugiază în Țara Românească, sau care vin din Transilvania și Moldova. Materialul foarte bogat de care dispune autoarea este bine sistematizat și scris într-un stil deosebit de clar, alcătuiind unul din cele mai interesante articole ale revistei.

În ceea ce privește istoria modernă, numeroase articole și comunicări sînt consacrate studiului Renașterii bulgare și războiului din 1877—1878. Astfel, V. Paskaleva, D. Doinov și M. Gavrilova arată *Situația, problemele și perspectivele muzeelor și secțiilor de muzee din Bulgaria consacrate epocii Renașterii*. Pericada Renașterii bulgare (1762—1878) este una din cele mai